

А не човекъ да помине.
Чинъ ми прелизъ да помина,
Ясъ при тебе да си дойдамъ,
Две-те герданъ да нижиме,
Дробенъ бисеръ и флорини,
Очи да си размениме,
Да ми дадишъ църни очи,
Да ти дадамъ сери очи,
Църни очи, страмливъ погледъ,
Мой-те очи твой да бидатъ,
Твой-те очи мой да бидатъ;
Ако не съ каилъ чинишъ,

Ке ти дадамъ и повике
Сто флорини туралии,
'Се на синджиръ оковани.“
Она веле и говоре:
„Море лудо, лудо младо,
Дейди лудо аджаміа!
Не да дадешъ сто флорини,
Ток' да дадешъ сто товари,
Не съ очи разменуваъ,
Твой-те очи мой да бидатъ,
Мой-те очи твой да бидатъ.“

382.

„Мено ле, Мено, Мено девойко!
Не оди, Мено, нокіе за вода
По месечина, на облачина!
Води-те ни сетъ мошне далеко,
На теб' съ фале лудо да младо,
На теб' съ фале, да те позадре.“
Тогай си веле Мена девойка:
„Ако ме стрете, що ке ми чине?
Стомна акъ скърше, нова ке купе;
Не сумъ калинка да ме соскърши,
Да ме раздаде на дружина-та;
Не сумъ погача да ме посече,
Да ме посече, да ме изеде.“

383.

„Излези, Стано, излези
Излези, керко, да видишъ;
Старъ хаджи Димо напреди
Со деветъ сина по него,
Снощи на армасъ си биле,
Сега отъ армасъ си идатъ.
Син-отъ му Ристо армасалъ

За Маса Арборянка;
Излези, Стано, да вадишъ,
Какви дари дарувала.“
Па веле убава Стана:
„Молчи, мале, онѣмела,
Дека стоишъ ослепела!
Кога ме Ристо сакаше,